

BEŠTIE -Z- OLÝMPU

Lucy Coatsová

Hádesov
pes

FRAGMENT

Beštie z Olympu 2

Hádesov pes

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Lucy Coatsová

Beštie z Olympu 2 – Hádesov pes – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Lucy Coatsová

BEŠTIE -Z- OLYMPU

Hádesov
pes

FRAGMENT

A large, ornate, black decorative flourish that starts with a sharp hook at the top left, loops around, and ends in a small spiral at the bottom right. It frames the title text.

1. KAPITOLA

OFICIÁLNY SPRÁVCA BOŽÍCH STAJNÍ

Démona, syna boha Pana a čerstvého oficiálneho správcu božích stajní, práve bolelo brucho.

Bola to fakt monumentálne intenzívna bolesť. Démon uvažoval, že dokonca ani Atlas, jeden z obrov – Titanov, nemohol mať nikdy takúto veľkú bolesť.

Ležal pod prikrývkou na pôjde stajní a prial si, kiežby nebol jedol tých posledných desať

medových koláčikov, ktoré mu dala bohyňa Hestia „na cestu domov“. Po božskej hostine bol stále taký plný, že v noci nezažmúril oka. S vidinou ranného vysypávania hnoja dole do Tartaru pre storuké monštrá ozelenel ako zhnitý špenát. Zastonal a otočil sa na svojom slamníku, zavrel oči a prial si, aby Éós, bohyňa brieždenia, chvíľku počkala s rannou zorou.

„Hej! Démon! Som hladný! Kde sú moje raňajky?“ ozval sa krik zdola. Po rebríku zaškriabali a zaklopkali pazúry a hneď nato z vyklápacích dverí vykukla gryfova hlava. Natiahol sa a svojím ostrým zobákom strčil Démonovi do brucha.

„Chod' preč, gryf!“ zavyl Démon. „Som chorý. Veľmi chorý. Asi každú chvíľu umriem.“

„Juj!“ vzdychol gryf. „No, na tvojom mieste by som tu dlho len tak neležal a neumieral. Počul som od nýmŕ, že *ráno k tebe zavíta dôležitá*

návšteva. Nieкто, koho neohúri lenivý
čeladník, ktorý EŠTE NENAKRMIŠ SVOJICH
ZVERENCOV!“ Keď gryf zakričal posledné štyri
slová, stiahol z Démona prikrývku a cvakol
mu do bosých prstov, až začali krváčať.

„Au! NO DOBRE! Už idem.“

Démon vyliezol z postele
a hodil na seba starú tuniku.
Dva liečivé hady Offy a Jukus,
ktoré žili v jeho čarovnom
náhrdelníku, sa dali
do práce s liečením
úbohých krvácajúcich
prstov. V porovnaní
so strašnými
zraneniami,

ktoré už Démon utrížil, odkedy začal pracovať v Božích stajniach, to bolo veľmi jednoduché.

Čoskoro boli s liečbou hotové a preliezli späť na Démonov krk.

„Kto je tá dôležitá návšteva?“ spýtal sa gryfa, keď si okolo pása uväzoval strieborné lano.

„Ehm!“ povedal gryf tajomne a ťukal si špinavým pazúrom o zobák.

„Niekedy si neuveriteľne otravné stvorenie,“ povzdychol si Démon. „Čo už, aj tak nemám čas zaoberať sa nejakou hlúpou návštevou. Ako si mi teraz milo pripomenul, čaká ma práca.“

Ale kým zostupoval po rebríku, v hrudníku ho začala tlačiť malá nervózna hrča, trošku vyššie ako mal solar plexus. Čo ak na návštevu príde Héra? Čo ak má preňho ďalšiu nezmyselnú úlohu? Čo ak sa mu bude vyhrážať, že ho zmení na kopu uhlia? Počul, ako sa gryf nad ním chichoce. A to nikdy neznamenalo nič dobré.

Démon sa pustil do odpratávania hnoja po Slniečnom dobytku, presvedčil sa, či nymfy podojili jednorožce, a zvyškami ambrózie nakrmil nesmrteľné zvery. Kým skončil, príšerne ho bolela hlava a mal pocit, akoby mu v žalúdku cváľalo stádo ľudožrútskych koní. Našťastie mu pomáhala jeho nová kamoška deväťhlavá hydra, ktorá v papuli prenášala vedrá, hrable, mopy a metly, kde bolo treba. Dokonca chvostom posúvala fúrik s trusom.

„Ďakujem, Doris,“ povedal jej Démon, keď vyklopil posledný fúrik smradľavého odpadu dolu žľabom. Monštrá, ktoré bývali hlboko pod nimi, vďačne ručali. Hydra sa naňho uškrnula, tisíce jej ostrých zubov žiarili v slabom slnečnom svetle odrážajúcom nadýchanú ružovú posteľnú bielizeň, ktorú rozvešala bohyňa Éós, aby na rannej oblohe skôr vyschla.

Doris sa nesmierne tešila, že dostala skutočné meno, a bola Démonovi taká vďačná za záchranu života, že by preňho urobila takmer čokoľvek.

„Doris rada pomáha,“ zaškerila sa.

Osemnástimi pármami dlhých zelených mihalníc zažmurkala na Démona. „Teraz mňamka pre Doris?“ spýtala sa s nádejou.

Démon jej hodil zopár zvyškov ambróziového koláča a hydra sa utiahla do rohu stajne, aby ich zjedla. Čoskoro bola pod ňou záplava odrobiniek – hydry sú veľmi neokrôchané jedáčky.

Démon odišiel do nemocničnej chatrče, aby zistil, či by Hefaistova zázračná škatuľa nemala preňho niečo, čo by uľavilo jeho žalúdku. Síce bola určená šelmám, ale teraz mu to bolo jedno. Chcel sa opäť cítiť normálne. Keď otvoril dvere na chatrči, privítala ho upokojujúca vôňa obväzov namočených v aloe a levanduli. Veľká

strieborná škatuľa ležala pred ním. Keď otvoril veko, ožili aj známe modré symboly.

„Uveďte dôvod lekárskej pohotovosti vašej šelmy,“ vyslovila škatuľa kovovým hlasom.

„Nejde o šelmu. Ide o mňa,“ povedal Démon, hladkal si brucho a zas a znova upadal do sebaľútosti. „Mám hrozné bolesti brucha a strašnú bolesť hlavy a myslím, že umriem, ak s tým niečo nespravíš.“ Nespomenul, že bolesť brucha má z toho, že pojedol príliš veľa Hestiiných medových koláčov.

Zo škatule vyliezlo dlhé strieborné chápadlo s plochým diskom na konci a priblížilo sa k Démonovej tunike. Bolo také chladné, že poskočil. Po pár sekundách sa vrátilo, odkiaľ prišlo. „Chybný kód 435. Ľudská choroba. Nenachádza sa v programe. Nemožno pomôcť. Ďakujeme za vašu požiadavku.“ Škatuľa sa prudko zavrela s posledným, význačným kliknutím.

„Hlúpa škatuľa!“ nazlostil sa Démon a kopol do nej, až zahrkala. Škatuľa sa mierne pootvorila a vyplazila Démonovi strieborný jazyk. Urobila veľmi neslušný prďavý zvuk a potom sa znova zaklapla.

Keď Démon vybehol z nemocničnej chatrče a tresol za sebou dvermi, zbadal, ako z trhliny v zemi prudko vyrazil temný zvířený oblak. Bol si istý, že pred piatimi minútami tam trhlina ešte nebola. Oblak sa šialene rýchlo

blížil k stajniam, sprevádzaný hlukom pripomínajúcim údery tisícich kladív. Démonovo srdce sa rozbúchalo. Toto je určite tá gryfova dôležitá návšteva.

2. KAPITOLA

DÔLEŽITÁ NÁVŠTEVA

Démon otvoril bránu stajní tesne predtým, než to spravil temný mrak. Rýchlo si narovnal tuniku a prešiel si prstami cez vlasy dúfajúc, že v nich nemá slamu. Z atramentovej černe vyšla veľká špicatá topánka. Démon si všimol čosi zvláštne. Smrdelo to vlhkosťou a starinou, podobne ako mŕtve veci zmiešané s pachom spálených vlasov. Za nohou nasledovala vysoká postava zahalená v čiernom. V jednej ruke schovanej v rukavici držala obrovskú helmu vybíjanú krvavočervenými

rubínmi a v druhej opraty, ktorými triasla smerom k Démonovi. Zdalo sa, že opraty sú pripevnené k niečomu v tme.

„Pohni ssi a ubytuj ich, drahý chlapče!“ povedala postava. Hlas so sykavkami znel mäkko, ale nebezpečne. „A nájdí pre ne nejaké mässsó, dobre? Keď sssom tu bol napossledy, ten naničhodný sssatyr Sssiléníussss ssa ich sssnažil krmiť zvyšškami ambróziového koláča. Keď ssi dobre ssspomínam, ssspálili mu všetky chlpy na nohách.“ Potom postava odkráčala smerom k Diovmu a Hérinmu palácu a nechala tam Démona stáť s otvorenými ústami.

„Vidím, že už prišiel,“ povedal gryf do Démonovho ľavého ucha, až mu takmer vypadli opraty z rúk.

„K-kto... č-čo...?“ koktal. „Ech, chcem povedať... KTO to bol?“ spýtal sa Démon konečne, keď sa mu podarilo sústrediť sa.

„Kto? Och, to bol Hádes. Pán Podsvetia. Hrozba z Tartaru. Boh smrti. Trochu ohromujúci, nezdá sa ti?“ bľabotal gryf. Potom zavetril. „Vidím, že so sebou zase priviedol tie svoje naničhodné potvory,“ poznamenal kyslo. „Sú jeho pýchou a radosťou, ale bol by som radšej, keby ostal pri koňoch. Daj ich do nehorľavých ohrád na konci stajne. Keď tu boli minule, takmer to tu podpálili. A k tomu, čo spravili Siléniovi... tým sa radšej nezaťažuj. Náplasti mal celé mesiace.“

Démon skúšobne potiahol za opraty, ktoré mu Hádes podal. Zdalo sa, že sú vytvorené z nejakého poddajného modro-čierneho kovu. Boli ľahké, ale veľmi pevné.

Čokoľvek bolo na
druhej strane, zarevalo
to, potiahlo opraty späť
a z temnoty vyšľahli
priamo na Démona

dva modrobielie plamene. Spolu s gryfom odskočili len tesne predtým, ako na uhol spálili päť balíkov špeciálnej pšenice určenej pre Slniečny dobytok.

„Zahraj na otcove píšťaly, rýchlo!“ kričal gryf pomedzi rev. „Netuším, či majú účinok na podsvetné draky, ale za pokus to stojí!“ Zaliezol za roh stajne a zmizol.

Démon sa pridržal povrazu, v jednej ruke mal rinčiace opraty, kým tou druhou šmátral vo vrecku tuniky. *Draky?* premýšľal. *Draky? DRAKY?* Nohy chceli ujsť na jednu stranu a tlčúce srdce na druhú. Z vrecka vytiahol Panove píšťaly, švihom si ich dal k ústam a začal fúkať. Do vreštiacich plameňov sa ozvala cengotavá melódia a opraty v Démonovej ruke okamžite ochabli. Z temnoty sa ozvalo hmkanie a zo šera vyliezli dve veľké šupinaté bronzové hlavy. Ich obrovské oči boli široké

ako Hérine zlaté taniere, a keď sa beštie pohli vpred, v ich temnej hĺbke sa rozhoreli tmavofialové ohne. Pri každom kroku láb s pazúrmí sa zem zatriasla. Draky mali telo pokryté ostrými špicatými ostňami ako nezdolateľnými štítmí a z nozdíer im vychádzal bledý dym.

Démon hral na písťale, ako najlepšie vedel, neopovažoval sa prestať, kým ťahal mohutné šelmy ku skalnatým ohradám na samom konci stajne. Vždy uvažoval, pre aké stvorenia sú postavené. Teraz to už vedel.

Pokiaľ si myslel, že dostať draky do ohrady je ťažké, vypriahnuť spiace draky jednou rukou bolo takmer nemožné. No nakoniec sa mu to podarilo, keď použil dračie ostne namiesto rebríka. Kovové obojky vyhodil pred ohradu, aby ich vyleštil. Keď skončil, vycúval z ohrady, zavrel za sebou ohňovzdorné dvere a ušiel do

bezpečnej vzdialenosti. Až potom sa odvážil prestať hrať na píšťalách.

Rozľahlo sa blažené ticho. Žiadna zo šeliem v stajniach sa ani len nepohla, nevydala ani hláska. Keď nakukol do gryfovej klietky, našiel ho ležať na zemi a spať, cez zobák jemne odfukoval. Ostatní zverenci na tom boli rovnako. Dokonca aj obrí škorpión ležal na chrbte so zvinutým bodcom.

Démon sa uškrnul a pozrel na spoľahlivé Panove píšťaly. „Vďaka, oci,“ šepol.

Bolesť brucha bola preč a v hlave sa mu rozjasnilo. Prežil. Znova. Potom si však spomenul, o čo ho Hádes požiadal.

„Mäso. Kde nájdem mäso?“ uvažoval. Všetko, čo sa zvyčajne dalo na Olympe jesť, bol iba ambróziový koláč. Až na dni, keď bola hostina.

Hostina! To je ono! Možno tam nejaké mäso po včerajšku zvýšilo. Určite si pamätal, ako

okolo neho prefrčali pečené rebrá na jednom zo zázračných Hefaistových servírovacích vozíkov. Píšťaly si vložil späť do vrecka a vybral sa do vyhne pod horou. Boh kováčstva mal preňho vždy dobrú radu.

Hefaistos ležal na kamennom gauči prikrytý špinavou dekou, cez hlavu mal pretiahnutú fľakatú handru. Jeden z jeho strieborných automatických robotov jemne pumpoval mechy, aby udržiaval oheň pri miernej intenzite. K ústam si priložil kovový prst.

„Ššš!“ zasyčal. Hefaistove roboty nikdy nevyslovili dve slová, ak stačilo jedno krátke.

Démon sa pozrel na boha vyhne. Stálo za to riskovať, že ho bude musieť zobudiť? Hefy nebol z tých, ktorí by premenili chlapca na uhlie, ale s bohmi človek nikdy nevie. V momente sa môžu zmeniť na odporných. No ak si mal vybrať, či sa naňho bude hnevať

Hádes, alebo Hefaistos, vždy by bol jednoznačne za Hefyho. Takže sa zhlboka nadýchol a po špičkách sa prikradol ku gauču, pričom ignoroval robota, ktorý sa ho snažil zastaviť.

Ticho zakašľal, potom znova a hlasnejšie, keďže spiaci boh nezareagoval. Stále nič. Spod deky sa vystrčil jeden zamazaný a od uhlia zaprášený prst, ktorý Démon jemne potiahol.

„Ehm! Hefaistos! Pane! Vaše Božstvo! Nebudil by som ťa, keby to nebolo súrne...“

Spod handry sa ozval chrapot a chrchl'anie, medzi ktorými bolo pár nerozoznatel'ných slov. „Šosadeje... *chrrr*... jasnesompovedalženávštev... *herchrrrffff*... ochprasknemihlava...!“

Démon sa sklonil a s pochopením pozrel na stonajúceho boha. Presne vedel, ako sa Hefy cíti. Vtedy sa Hefaistos nečakane posadil, bradu mal divoko rozstrapatenú, oči červené a napoly zavreté. Jeho hlava sa s dunením stretla